

mijmering / bureau

Peinzend over het wereldnieuws en andere onbegrijpelijke zaken kijk ik, zittend achter mijn bureau, zo maar wat voor me uit. Mijn oog valt op een serie drie-d ansichtkaarten, ooit gekocht voor mijn kleinzoon, die ze na verloop van tijd met een genereus gebaar

aan mij gaf met de woorden: 'die mag jij hebben oma'. Met andere woorden: ik heb ze nou wel gezien! Mij fascineren die kaarten. Verandering van perspectief - in dit geval met een minimaal gebaar teweeggebracht - geeft hoop en hoop ...

Mijn gouden pen ligt naast mijn schrijfblok, een twee-eenheid die wordt geflankeerd door stapels cd's en twee moderne ledlampen waarvan de aan- en uitknopjes al vrij snel kapot waren en die ik nu bedien met een slank potlood van het Storioni-festival. Ook staan er twee bakjes waarin ik van alles aan papier(tjes)werk heb weggemoffeld waarvan ik denk dat ik het ooit nog eens nodig heb. Prominent in die bakjes de foto van mijn moeder van toen ze acht en achtentachtig was, twee keer dezelfde levendige blik in de ogen. Belangrijk element op mijn werkplek is mijn koektrommeltje. Klinkt suf, maar zonder koekjes kan ik niet schrijven. Het trommeltje stamt uit mijn kindertijd en toont twee popperige prinsesjes in een zoetig opgeleukt landschap. Het is gisteren leeggegeten door de kleinzoon van de ansichtkaarten en dient tijdelijk als onderkomen voor mijn leesbrillen. Soms ruim ik op, soms niet. Al te opgeruimd past niet bij mij. De gelaagdheid van de dingen, de halve zinnen die onder een krant of tijdschrift tevoorschijn piepen, de herinneringen en de onaffe zaken, ze staan model voor mijn leven, zijn onmisbaar in hun soms confronterende aanwezigheid.

Op de achterste ansichtkaart, die groter is dan de andere, staat het woordje 'Lieve ... Het is een kaart met bloemzaadjes, ooit gekregen bij een uitvaart. Ongeadresseerd staat hij daar, al jaren. Als wenk en herinnering, als kier naar ooit of nooit. Vergeetmijnetjes.

Marjolijn Sengers, 2 oktober 2022